

Fællesbrev no. 23

Sikonge, 1. marts 2010

Kære Venner !

Dr. Livingstone, I presume? Vi stod på selv samme sted, hvor disse udødelige ord først faldt i 1869, og følte historiens vingesus.

I november var vi nemlig på ferie ved Kigoma, hvor vi boede på et norsk-ejet lille gæstehus. Få minutters gang tog os ned til en dejlig sandstrand, og på et par minutter i modsat retning kom vi op til et udsigtspunkt med bord og bænke, hvor vi nød morgenmad og frokost med udsigt til Congos bjerge i vest. Tanganyikasøen er faktisk over 50 km bred der, men sådan virkede det ikke. Området er uden elektricitet, og der var herligt stille og roligt. På trods af aberne, der mægen en tidlig morgen vækkede os ved at springe rundt på bliktaget, fik vi sluppet godt og grundigt af, som vi vist ikke har gjort det i årevis.

Inden ferien havde jeg været en tur i Nairobi til kontrol. Lægerne var tilfredse, jeg har afsluttet 9 måneders TB medicin, og der er ikke planlagt noget nyt kontrolbesøg. Som godt nok er, blev der ikke denne gang talt om at tage metallet ud af ryggen igen.

Siden fællesbrev 21 er det blevet til flere besøg ude i distriktet, hvor jeg sammen med medarbejdere har fortalt om spedalskhed. Det har hver gang krævet et ihærdigt forarbejde, og man kan læse nærmere om det i BDMnyt og (snart) Spedalskhedsmissionens blad. Der er gerne noget interessant at opleve på disse ture, som da vi i Tumbili måtte konkurrere om tilhørernes opmærksomhed med hele to højlydte bryllupsfester lige ved siden af.

For nylig ringede en embedsmand til Dr. Ruhanya og fortalte, at efter vores undervisning i hans område i februar havde de fået mistanke om, at en af beboerne kunne være spedalsk. Det viste sig at holde stik, endda en meget smitsom af slagsen. En opmuntring for os så hurtigt og kontant at se resultat af vores anstrengelser.

På leprosariumet har vi også mere at bestille. Der er kommet flere patienter fra den nordlige ende af Tabora Region, som ellers plejede at søge til Kolandoto i regionen nord for os. For nylig var der i nogle dage ikke færre end 21 indlagte; det har vi ikke oplevet i flere år, og til sammenligning var der i 2009 i gennemsnit 8 indlagte. Flere nye tilfælde har først været andre steder, inklusiv distriktsygehuse og regionshospitalet i Tabora, uden at diagnosen er blevet stillet. Så det er da godt, at der er i hvert fald eet sted i regionen, hvor spedalskheds-ekspertise og service er at finde.

Tabora Region har et areal lidt over halvdelen af et helt land som for eksempel Bangladesh, så man må da sige, at I der støtter spedalskhedsarbejdet her i Sikonge får noget pengene!

Her er der også nogen, der har fået noget for pengene, endda andet og mere end de havde regnet med. Det var nemlig ikke deres egne penge. Hospitalets administrator blev arresteret sidst i november, sammen med lederen af regnskabskontoret (der allerede havde været suspenderet i et år) og den unge leder af vores AIDS klinik (der i mellemtiden var flyttet). Det drejer sig om svindel med AIDS-penge, der er kommet fra Amerika via regeringen; mange millioner shilling svarende til op mod 200.000 kroner, et virkelig stort beløb herude.

De kom alle ud mod kaution, og sagen kører nu ved retten i Tabora. Det er den almindelige opfattelse, at sagen vil trækkes ud til august, hvor administratoren fylder 60 år – den højeste pensionsalder her ude. Bemeldte herre blev øjeblikkeligt suspenderet på krav fra myndighederne, og han har senere trukket sig helt og overdraget sit kontor til overlægen.

At man nok særligt er ude efter ham, skyldes den arrogance og til tider uforskammede opførsel, han gennem mange år har udvist over for myndighederne, og som er en meget stor del af forklaringen på det meget dårlige og anspændte forhold, der er mellem hospitalet og de lokale myndigheder. Der er endnu ikke udpeget nogen anden administrator, hvad der selvsagt påvirker arbejdet.

Den tyske regering har gennem en kristen paraplyorganisation her i landet givet penge til renovering af et antal hospitaler i kirkeligt regi, og turen er omsider kommet til os. De kirurgiske og medicinske sengeafdelinger skal fuldstændig nybygges, og børneafdelingen skal renoveres gennemgribende, mens pengene desværre ikke rækker til fødeafdelingen. De meget dårlige toiletforhold for de indlagte bliver samtidig stærkt forbedret.

I september begyndte man at rive den første af de gamle, elendige bygninger ned, og den første ny er snart ved at være klar. Det ser ud til at blive flot. Arbejdet må nødvendigvis foregå i to etaper, og for tiden er alle patienterne presset sammen i den resterende halvdel af de gamle bygninger. Jeg havde

gennem nogen tid talt for, at mens renoveringen stod på, skulle vi flytte for eksempel hele den medicinske afdeling ned på leprosariet, hvor vi jo har masser af ledige sengepladser. Det ville med eet slag fjerne stigmatiseringen ved at være indlagt i Kidugalo og ville fuldende den integration, vi begyndte på i 2005. Desværre var der nogen i hospitalets ledelse, der var stærkt imod ideen, og denne mulighed blev til min store skuffelse forpasset.

På leprosariet kommer vi i øvrigt snart til at mangle stof-bandager, som til vores formål er gaze langt overlegent, og som vi i mange år har fået ud, når der kom en container til Sikonge. Hvis nogen af jer har gamle bomulds-lagner liggende, eller har forbindelse til en genbrugsbutik, hvor der indleveres lagner der er for tyndslidte på midten til at blive solgt, så vid at de kan gøre stor nytte som bandager. Hvide, blomstrede, sribede, prikkede: alt modtages med tak. Riv dem i strimler på 6 – 8 centimeters bredde og rul dem sammen.

Kontakt Sten Nielsen på BDM (74 56 22 33) og aftal, hvor bandagerne skal afleveres eller sendes til.

Forrige uge blev der i radioens nyhedsudsendelse fortalt om, hvordan en ung kvindelig bilist i Dar es Salaam gennem vinduet havde givet en skærv til en tigger, der sad ved siden af vejen. Da hun lagde sin pung tilbage i tasken, så hun hvordan hendes hånd, der havde strejft tiggeren, blev sort, og pels begyndte at vokse frem. Hun fik øje på en politibetjent, der dirigerede færdslen i krydset og fortalt ham om sin kvide. Sammen vendte de tilbage til tiggeren, en gammel kvinde, som af betjenten blev bebrejdet hvad hun havde gjort ved den unge, der tilmed havde hjulpet hende, og hun blev bedt om at føre hånden tilbage til dens oprindelige udseende. Den gamle indvilgede, mod at den unge gav hende et kys på kinden. Den unge steg derfor ud af bilen, satte læberne til den gamles kind, og i samme øjeblik var de begge forsvundet ud i den blå luft!

Jeg har talt med adskillige her, og de fleste giver udtryk for, at det sagtens kan have fundet sted. Sådan kan tro på hekse, ånder og trolddom findes sammen med mobiltelefoner. Nå, der er jo også folk i Danmark, der tror på horoskoper, krystaller, penduler, auralæsning (fortsæt selv) samtidig med at de bruger e-mail.

Apropos, så bliver jeg vel nødt til at fortælle, at jeg endnu engang er blevet indhentet af fremskridtet: BDM har fået en e-mail adresse her i Sikonge, så de lettere kan kommunikere med mig: bdmsikonge@gmail.com. Andre kan om nødvendigt bruge den, til hastende, korte beskeder uden billeder, vedhæftede filer og lignende. Det er en langsom forbindelse, der går over mobiltelefonnettet, og jeg tjekker den et par gange om *ugen*, ikke i timen. Men vi vil meget nødig modtage almindelige breve ad den vej, og da slet ikke fødselsdagshilsener eller julekort!

Tak for jeres fortsatte forbøn og støtte til arbejdet.

Hjertelig hilsen

Lisbeth & Steen